

Arrest

nr. 179 398 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 7 december 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 11 oktober 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Dirk GEENS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 april 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

- 1.2. Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 20 oktober 2016. Dit is de bestreden beslissing.
- 1.3. Op 11 oktober 2016 wordt verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd (bijlage 13).
- 1.4. Op 5 december 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

- Artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.2.1. Onderhavige vordering werd ingesteld binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing tot vasthouding.

Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op omwille van de laattijdigheid van het verzoekschrift van 7 december 2016 om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

3.2. Bij nazicht van de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op 11 oktober 2016 en geeft de akte van kennisgeving aan dat verzoekster hiervan in kennis werden gesteld op 20 oktober 2016. Dit betekent dat het beroep van 7 december 2016 derhalve laattijdig werd ingediend aangezien de laatste nuttige dag 21 november 2016 was.

Verzoekster betwist niet dat het beroep laattijdig, dit is buiten de beroepstermijn van dertig dagen, is ingediend. Zij betoog evenwel dat zij zich in een positie van overmacht bevindt om het beroep binnen de wettelijke termijn neer te leggen. Zij betoogt als volgt:

“Conform artikel 39/2, § 2 en 39/57, 2° lid van de Vreemdelingenwet, dient dit beroep te worden ingesteld binnen de 30 dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij op 20 oktober 2016 ter kennis gebracht (stuk 1). De verzoekende partij zit evenwel in een positie van overmacht om huidig verzoekschrift binnen de wettelijke termijn neer te leggen.

De verzoekende partij is volkomen afhankelijk van rechtshulp en verzocht bijstand van een pro deo raadsman.

Door de nieuwe regelgeving inzake de tweedelijnsbijstand (in werking sinds 1 september 2016), dient de verzoekende partij niet enkel een aanvraagformulier in te vullen, maar tevens alle (financiële) informatie te bezorgen over haar situatie en de personen bij wie zij verblijft. Al deze informatie dient aan het Bureau voor Juridische Bijstand te worden bezorgd, alvorens een raadsman wordt aangesteld via de kosteloze rechtsbijstand.

Het bijbrengen van al deze documenten is allesbehalve evident. Alle documenten (bv. attest samenstelling van gezin, loonfiches, ...) dienen te worden verzameld. Bovendien dienen alle documenten zeer recent te zijn (niet ouder dan twee maanden). Het verzamelen van al deze documenten kost de nodige tijd.

Verzoekster kan deze documenten niet zelf bijbrengen. Zij is hiervoor afhankelijk van haar vader. Door zijn ziekte (zie de medische attesten in het administratief dossier) werd dit zeer bemoeilijkt.

Verzoekster heeft diligent opgetreden. Er werd reeds op 26 oktober 2016 een aanvraag ingediend töt het verkrijgen van de tweedelijnsbijstand bij het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen (stuk 3: schermafdruck elektronisch dossier bij het Bureau voor Juridische Bijstand). Pas op 7 november 2016 werd de aanvraag voor een eerste keer nagekeken door het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen. Er werd echter bijkomende informatie gevraagd (o.a. IVT oktober, pensioen oktober), alvorens men over het dossier kon beslissen. De medische toestand van de vader van verzoekster bemoeilijkte zeer sterk het bijbrengen van deze documenten (zie de medische attesten in het administratief dossier). Ook doordat het Bureau voor Juridische Bijstand zeer lang deed over het nakijken van het dossier, werd kostbare tijd verloren.

Het weze herhaald dat verzoekster volkomen afhankelijk is van rechtshulp.

Op 5 december 2016 wordt verzoekster opgepakt en werd haar een bijlage 13septies betekend. Op dit moment werd zij van haar vrijheid beroofd. Door deze gewijzigde situatie, geldt er een vermoeden van onvermogenheid. De opsluitingstitel werd overgemaakt aan het Bureau voor Juridische Bijstand, waarna de aanvraag goedgekeurd werd door het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen op 7 december 2016 (stuk 2), waarna onmiddellijk beroep werd aangetekend door de aangestelde raadsman. Door deze omstandigheden buiten haar wil, heeft de verzoekende partij pas op 7 december 2016 de bijstand van een raadsman verkregen via het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen. Pas dan kon de verzoekende partij via de noodzakelijke rechtshulp huidig beroep indienen.”

3.2. De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

3.3. De Raad stelt vast, na het betoog uiteengezet in punt 3.2. en ter terechtzitting in overweging te hebben genomen, dat verzoekster in casu het bewijs van overmacht niet levert.

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat een wijziging in de regelgeving rond de tweedelijns juridische bijstand, die reeds op 1 september 2016 in werking trad, niet kan worden aanzien als een onvoorzienne omstandigheid.

Verzoekster houdt verder voor dat door deze nieuwe regelgeving het niet enkel volstaat om een aanvraagformulier in te vullen, maar ook alle (financiële) recente informatie te bezorgen over haar situatie en de personen bij wie ze verblijft en dat het verzamelen van al deze documenten (attest samenstelling gezin, loonfiches, IVT oktober, pensioen oktober) niet evident is. Zij wijst erop dat dat zij zelf deze documenten niet kan bijbrengen en afhankelijk is van haar vader maar dat zijn ziekte het bijeenbrengen van documenten zeer sterk bemoeilijkt.

De Raad wijst erop dat verzoekster reeds bij het indienen van haar verblijfsaanvraag, bedoeld in punt 1.1., bijstand heeft gezocht van een raadsman. Dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier waaruit volgt dat de verblijfsaanvraag werd ingediend middels een begeleidende brief opgesteld door haar raadsman. Zij wist of behoorde te weten, middels haar raadsman, aan welke regels zij diende te voldoen.

Verzoekster had bij het indienen van haar aanvraag op 22 oktober 2016 reeds kunnen voorzien dat er een mogelijkheid bestond dat haar verblijfsaanvraag negatief beantwoordde zou worden. Zij had voor zichzelf al kunnen bepalen of zij al dan niet beroep zou indienen. Zij had samen met haar raadsman kunnen nagaan welke termijnen zij diende te respecteren en hoe zij dit moest combineren met een verzoek tot bijstand van een pro deo raadsman. Verzoekster en haar raadsman konden ook voorzien dat er meer controle zou zijn op de bestaansmiddelen van verzoekster, daar dit een van de speerpunten is van de nieuwe pro deo regeling. Kortom, verzoekster had de mogelijkheid om alle nodige maatregelen kunnen treffen om reeds voor het nemen van de bestreden beslissing haar toegang tot een pro deo raadsman te verzekeren en er voor te zorgen dat haar beroep tijdig werd ingediend. Deze vaststelling geldt des te meer daar verzoekster zelf benadrukt dat haar vader ernstig ziek is hetgeen het verzamelen van documenten verhindert. De medische situatie van haar vader was haar reeds welbekend. Dat deze medische toestand het verzamelen van stukken kon bemoeilijken, was dus niet onvoorzienbaar. De Raad stelt verder vast dat verzoekster, na het nemen van de bestreden beslissing, nog een verdere termijn van 30 dagen had om haar situatie en die van haar gezin, inclusief het financiële aspect ervan, te verduidelijken aan het BJB.

Dat in de gegeven omstandigheden niet alle stukken tijdig konden worden verzameld, maakt op zich dan ook geen overmacht uit.

Inzoverre verzoekster voorhoudt dat het BJB er lang over heeft gedaan om het dossier na te kijken, stelt de Raad vast dat uit de stukken die verzoekster aanbrengt en hetgeen zij uiteenzet in haar verzoekschrift, blijkt dat een aanvraag op pro deo bijstand werd ingediend op 26 oktober 2016 en dat reeds op 7 november 2016, ruim voor het verstrijken van de beroepstermijn, het BJB de aanvraag had onderzocht. Dat het BJB bijkomende informatie vroeg, met name attesten van de inkomensvervangende tegemoetkoming voor oktober en voor het pensioen van oktober, is een element dat verzoekster had kunnen voorzien nu zij zelf aangeeft dat de benodigde informatie niet ouder dan twee maanden mag zijn. Verzoekster had daarna nog twee weken tijd om deze documenten voor te leggen maar zet niet uiteen waarom zij dit heeft nagelaten. Een verwijzing naar de medische toestand van haar vader als zijnde overmacht, volstaat in deze niet daar het te voorzien was dat dit het bekomen van de documenten zou bemoeilijken.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de vordering tot schorsing die opgenomen is in het verzoekschrift van 7 december 2016 om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2016 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, laattijdig is.

Deze vaststelling heeft tot gevolg dat ook de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid om bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing, dient te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES